

ZBIÓR OBOWIĄZUJĄCYCH Rozporządzeń

— w powiecie Łukowskim. —

PRENUMERATA:

Rocznie 24.—mk.
Półrocznie 12.—mk.
Kwartalnie 6.—mk.

Zaprenumerować można

w Sekretarjacie Urzędu Powiatowego
w Łukowie.

OGŁOSZENIA:

Za całą stronę 40 mk.
Za pół strony 20 mk.
Za ćwierć strony . . . 10 mk.

TREŚĆ NUMERU:

- 347 Przepisy wykonawcze do ustawy z dnia 27 maja 1919 r. o tymczasowym zaopatrzeniu wdów i sierot po wojskowych Wojska Polskiego.
- 348 Ustawa z dnia 18 lipca 1919 roku o pomocy państwowej na odbudowę gospodarstw, zniszczonych lub uszkodzonych skutkiem wojny.
- 349 Ustawa z dnia 2 sierpnia 1919 r. o zabezpieczeniu sprzętu i zasiewów rolnych.
- 350 Rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego w sprawie zaprowadzenia nauki uzupełniającej w myśl dekretu o obowiązku szkolnym z dnia 7 lutego 1919 r. (Dz. Pr. Nr. 14), zatwierdzonego uchwałą Sejmu Ustawodawczego z d. 22 lipca 1919 r. („Monitor Polski“ z dn. 28 lipca 1919 r. Nr. 167).
- 351 Rozporządzenie o sztydach.
- 352 Rozporządzenie Ministra Apropowizacji w sprawie wprowadzenia wolnego handlu ziemniakami.
- 355 Rozporządzenie Ministra Apropowizacji i Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych w sprawie obrotu zbożem siewnym ozimem w roku 1919.
- 354 Obwieszczenie dotyczące Sądów Doraźnych.
- 355 Ogłoszenie o przeniesieniu biura Komisarza Ziemińskiego.
- 356 Ogłoszenie o sprzedaży zatrzymanej jałówki.
- 357 Ogłoszenie o skradzeniu patentów.
- 358 Ogłoszenie dotyczące poszukiwania Sury Suchodolskiej.
- 359 Ogłoszenie dotycząca poszukiwania Jankla Rozenbauma.
- 360 Rozporządzenie o przymusowej izolacji chorych na tyfus.
- 361 Ogłoszenie dotyczące hycjacji u Żakalika w Kocku.
- 362 Ogłoszenie o zagubieniu lub ukradzeniu paszportów w pow. Łukowskim.

347

Przepisy wykonawcze

do ustawy z dnia 27 maja 1919 r. o tymczasowym zaopatrzeniu wdów i sierot po wojskowych Wojska Polskiego.

Na zasadzie art. 8-go ustawy z dnia 27 maja 1919 r. Dz. praw, poz. 308, zarządza się co następuje:

§ 1.

Wdowy w imieniu swoim i sierot, którym w myśl ustawy z dnia 27-go V. 1919 r., o tymczasowym zaopatrzeniu wdów i sierot po wojskowych Wojska Polskiego zaopatrzenie przysługuje, przedkładają pisemne podania oficerowi ewidencyjnemu danego powiatu, który po zbadaniu, przeprowadzeniu stosownych dochodzeń, tudzież uzupełnieniu potrzebnych załączników, odsyła podanie

odnośnej Powiatowej Komendzie Uzupełnień.

W imieniu małoletnich sierot, nie mających matki, przedkładają podania opiekunowie prawni.

W podaniu należy jasno określić oddział wojskowy, w którym poległy (zmarły) ostatnio służył.

§ 2.

Do podania należy dołączyć:

- akt ślubu;
- metryki urodzin sierot;
- dowód przynależności do Państwa Polskiego, względnie przynależności gminnej;
- dowód śmierci męża (u sierot bez matki dowody śmierci rodziców)

W wyjątkowych wypadkach, w których niemożliwość przedłożenia żądanych dokumentów jest uzasadnioną, można brakujące dokumenty zastąpić zaświadczeniem gminy lub dwóch wiarygodnych świadków, których podpisy należy stwierdzić notarialnie.

§ 3.

W podaniu należy zaznaczyć:

- czy rodzina zmarłego zasiłek wojskowy pobiera, w jakiej wysokości i od jakiego czasu, względnie do jakiego czasu pobierała;
- czy rodzina dotychczas żadnej zaliczki na rachunek zaopatrzenia nie pobrała, w przeciwnym zaś razie wymienić wysokość kwoty i kasę, z której zaliczkę otrzymała.

§ 4.

Powiatowe Komendy Uzupełnień sprawdzają na podstawie przedłożonych dokumentów uzasadnienie prośby, zarządzają uzupełnienie brakujących lub niedokładnie wypełnionych dokumentów, tudzież przeprowadzenie w miarę potrzeby stosownych dochodzeń i załączają do podania.

- odpis arkusza ewidencyjnego;
- akt zejścia, wystawiony przez wojskowy urząd duszpasterski;

c) poświadczenie Komendy oddziału, w którym zmarły ostatnio pełnił służbę, że śmierć nastąpiła wskutek działań wojennych, względnie w wykonywaniu służby wojskowej bez winy własnej lub też z powodu warunków służby wojskowej lub chorób zakaźnych, panujących w wojsku lub w miejscach wojskowego pobytu;

- poświadczenie wojskowo-lekarskie, stwierdzające przyczynę śmierci.

Dokumentów powyższych mają Powiatowe Komendy Uzupełnień żądać w oddziale wojskowym, w którym zmarły ostatnio pełnił służbę, względnie w zapasowych kadrach odnośnych oddziałów, o ile same ich nie posiadają.

§ 5.

Powiatowe Komendy Uzupełnień wypełniają

na podstawie zebranych dokumentów „Zgłoszenie Zaopatrzenia” wdów i sierot podług załączonego wzoru i przedkładają takowe wraz ze wszystkimi załącznikami i podaniem strony w drodze Dowództw Generalnych Okręgów Ministerstwu Spr. Wojskowych — Departament Gospodarczy — Sekcja Zaopatrzenia służących w Wojsku Polskim i ich rodzin (Warszawa, Nalewki № 4).

§ 6.

W okolicach, które wskutek działań wojennych wyjęte są z kompetencji Dowództw Generalnych Okręgów i Powiatowych Komend Uzupelnień, przedkładają strony podania swoje do najbliższych Komend Placu lub innych władz wojskowych, pełniących funkcje Komend Placu, te zaś po załatwieniu czynności, jak w § 4 i 5-tym niniejszych przepisów, skierowują zgłoszenia w drodze kwatermistrzostwa Naczelnych Dowództw do Ministerstwa Spraw Wojskowych.

O ileby praktyka wykazała, że załatwienie czynności jak w § 4 i 5-tym przez Komendy Placu jest niewykonalnym, przesyłają te Komendy podania niezałatwione do Ministerstwa Spraw Wojskowych — Departament Gospodarczy — Sekcja Zaopatrzenia.

Sekcja Zaopatrzenia zwraca się w tym wypadku po otrzymaniu podania, do Komendy tego oddziału, w którym zmarły ostatnio pełnił służbę, z poleceniem wskazania tej Powiatowej Komendy Uzupelnień, w której zmarły ujęty był w ewidencję, poczem odsyła Sekcja Zaopatrzenia podanie wskazane Powiatowej Komendzie, celem załatwienia czynności, jak w § 4 i 5-tym niniejszych przepisów.

§ 7.

Ministerstwo Spraw wojskowych przyznaje w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu wdowom (sierotom) na podstawie tych zgłoszeń tymczasowe zaopatrzenia na zasadzie ustawy z d. 27.V. 1919 r. o tymczasowym zaopatrzeniu wdów i sierot po wojskowych Wojska Polskiego i niniejszych przepisów z dniem 1-go miesiąca, następującego po śmierci poległego (zmarłego) w Wojsku Polskiem tudzież w polskich formacjach wymienionych w art. 7-ym tej ustawy, nie wcześniej jednak, jak za czas od 1-go listopada 1918 r.

§ 8.

Celem uregulowania współdziałania Ministerstwa Spraw Wojskowych i Ministerstwa Skarbu odbywać się będą w miarę potrzeby posiedzenia Komisji w Sekcji zaopatrzenia pod przewodnictwem Szefa Sekcji, ze współudziałem delegata Ministerstwa Skarbu i referenta. Na posiedzeniach tych przedkłada referent „Zgłoszenia Zaopatrzenia”, tudzież projekt załatwienia. Po otrzymaniu aktu wydaje Komisja orzeczenia, polegające na przyznaniu, względnie odmowie zaopatrzenia. Na podstawie tych orzeczeń sporządza Sekcja Zaopatrzenia wykazy osób, którym Komisja zaopatrzenia przyznała, z których jeden egzemplarz, zatwierdzony przez Ministra Spraw Wojskowych, pozostaje w Sekcji Zaopatrzenia, dla wydania dekretów pensyjnych, drugi zaś egzemplarz przesyła się do Ministerstwa Skarbu, celem odnośnych kasowych zarządzeń.

§ 9.

Po zatwierdzeniu przez Ministra Spraw Wojskowych wykazów, zawiadamia Sekcja Zaopatrze-

nia odnośne Powiatowe Komendy Uzupelnień, o przyznaniu, względnie odmowie poszczególnych zaopatrzeń, celem uwiadomienia strony z ewentualnym załączeniem dekretu pensyjnego, na którym wypłacająca kasa jest wskazana, z wystawieniem szczegółowego rachunku należnej do wypłacenia kwoty i zwrotem dokumentów osobistych strony. Powiatowe Komendy Uzupelnień skutecznie zawiadamienie strony oraz doręczenie dekretów pensyjnych i zwrotu dokumentów osobistych przez oficerów ewidencyjnych.

§ 10.

Kasy sporządzać będą miesięczne listy wypłat, z których jeden egzemplarz przysyłać będą Ministerstwu Skarbu, drugi zaś Ministerstwu Spraw Wojskowych — Departament Gospodarczy — Sekcja Zaopatrzenia (Warszawa, Nalewki Nr. 4).

§ 11.

Wdowy (sieroty), mieszkające za granicą Państwa Polskiego, przedkładają podania o zaopatrzenie w odnośnym poselstwie Państwa Polskiego, które po sprawdzeniu uzasadnienia prośby skierowują podanie w drodze Ministerstwa Spraw Zagranicznych do Ministerstwa Spraw Wojskowych w Warszawie.

Do podania należy dołączyć umotywowaną prośbę o pozwolenie korzystania z zaopatrzenia za granicą.

Takie same prośby wnoszą wdowy (sieroty) mieszkające dotąd w obrębie Państwa Polskiego, które zamierzają miejsce pobytu swego przenieść za granicę.

Prośby takie, o ile są umotywowane, uwzględnione będą tylko na pewien okres czasu. Sposoby wypłaty zaopatrzenia za granicą ureguluje Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Ministerstwem Spraw zagranicznych.

Za Ministra Spraw Wojskowych:

(—) Majewski, gen. ppor.

Warszawa, dnia 23 czerwca 1919 r.

ZGŁOSZENIE ZAOPATRZENIA

wdów i sierot po poległych (zmarłych) w Wojsku Polskiem.

Wykaz załączonych dokumentów	Ilość
Razem załączników . .	

Str. 2.

1	Imię i nazwisko poległego (zmarłego).	
2	Stopień wojskowy czy zawodowy, zapasowy w rezerwie etc. Oddział wojskowy	
3	Data urodzenia. Miejsce-wość. Powiat.	
4	Przynależny do miasta, gminy, powiatu.	
5	Staly zawód.	
6	Data wstąpienia do Wojska Polskiego.	

7	Czas zaliczalny do czynnej służby.	
8	Polegli (umarli) dnia	
9	Imię wdowy.	
10	Data zawarcia związku małżeńskiego.	
11	Czy wdowa żyła z mężem aż do śmierci w spólności małżeńskiej, względnie czy separacja była spowodowana wyłącznie z jej winy.	
12	Stan majątkowy wdowy (sieroty).	
13	U oficerów i podoficerów zawodowych, czy odprawa pomsiercienna wypłacona została.	
14	Czy rodzina pobiera zasiłek, w jakiej wysokości i od jakiego czasu, względnie do jakiego czasu zasiłek pobierała.	
15	Czy wdowa (sierota) zaliczką na rachunek zaopatrzenia pobiera, w jakiej wysokości, odkład i z jakiej kasy?	
16	Miejsce zamieszkania wdowy (sieroty) i szczegółowy adres	

Str. 3.

	Imię	Data urodzenia	Czy zaopatrzona
17	Sieroty		
18	U sierot bez matki, imię i nazwisko prawnego opiekuna, tudzież jego dokładny adres.		
19	Inne do pobierania zaopatrzenia uprawnione osoby (Rodzice, podżenstwo etc.), o ile polegli (zmarli) nie pozostawili wdowy lub sieroty.		

UWAGA: Rubryki 5, 11, 12 i 19 przewidziane są dla przyznawania zaopatrzenia na podstawie przyszłej definitywnej ustawy o zaopatrzeniu, i wypełnianie takowych na razie nie jest wymagane

Str. 4.

Powiatowa Komenda Uzupelnień w

L.

Do
Dowództwa Generalnego Okręgu
w

Niniejszem przedkłada się zgłoszenie zaopatrzenia wdowy po poległym (zmarłym) do dalszego zarządzenia.

dnia 19 r.

Dowództwo Generalnego Okręgu w

L.

Do

Ministerstwa Spraw Wojskowych Dep. Gospodarczy
Sekcja Zaopatrzenia służących w Wojsku Polskiem
i ich rodzin

w Warszawie, Nalewki Nr. 4.

Po dokładnem sprawdzeniu przedkłada się
celem przyznania zaopatrzenia.

dnia 19 r.

348

USTAWA

z dnia 18 lipca 1919 roku

o pomocy państwowej na odbudowę gospodarstw, zniszczonych lub uszkodzonych skutkiem wojny.

Art. 1. Nie przesądzając sprawy odszkodowania wojennego, jakie po ratyfikacji traktatów pokojowych określi osobna ustawa, Rzeczpospolita Polska w celu przyspieszenia odbudowy i uruchomienia zniszczonych lub uszkodzonych skutkiem wojny gospodarstw, przychodzi poszkodowanym z pomocą finansową na niżej wyłuszczonej zasadach.

Art. 2. Prawo korzystania z pomocy państwowej na odbudowę i uruchomienie przysługuje znajdującym na terenie Państwa gospodarstwom polskim bezwzględnie, a obcokrajowym o tyle, o ile to będzie przewidziane osobno z danem państwem umową. Za gospodarstwa polskie uważa się te, które w czasie poniesienia strat znajdowały się na terenie należącym obecnie do Państwa Polskiego i których właściciele lub większość współwłaścicieli posiadają prawo obywatelstwa polskiego.

Art. 3. Pomoc państwa będzie udzielona poszkodowanym skutkiem bezpośrednich rzeczowych strat, przez wojnę wyrządzonych, tylko na faktyczną odbudowę i stopniowo w miarę postępu jej lub też na spłatę długu, zaciągniętego na odbudowę już dokonaną.

Rząd jest upoważniony do udzielania pomocy na odbudowę powołanym do wojska lub ewakuowanym, których budynki spaliły się wskutek innych wypadków podczas ich nieobecności.

Art. 4. Pomoc państwa, niniejszą ustawą przewidziana, dotyczy: a) domów mieszkalnych, budynków gospodarskich, szkół, kościołów i budynków użyteczności publicznej, b) wszelkich zakładów i gospodarstw rolnych, przemysłowych i handlowych z niezbędnymi dla ich uruchomienia urządzeniami, c) udzielenia surowców, materiałów towarów, niezbędnych dla uruchomienia zakładów przemysłowych i handlowych, a w rolnictwie inwentarza martwego i żywego oraz niezbędnej do prowadzenia gospodarstwa ilości zboża, d) mebli, sprzętów domowych, odzieży i bielizny. Przytem pomoc ta w pierwszym rzędzie będzie udzielana gospodarstwom drobnym, warsztatom pracy rzemieślniczej, tudzież na odbudowę szkół, kościołów i budynków użyteczności publicznej.

Art. 5. Z pomocy państwowej, niniejszą ustawą przewidzianej, przy jej udzielaniu będzie potrącanie wszystko to, co dane gospodarstwo już przedtem otrzymało w naturze lub gotówce ze źródeł Państwa Polskiego, względnie państwa zaborczego, jak również ze źródeł samorządowych lub społecznych. W równej mierze pomoc udzielona w myśl niniejszej ustawy, będzie potrącona z odszkodowania wojennego, jakie wypływać będzie mogło z osobnej ustawy, wydanej po zawarciu traktatów pokojowych (art. 1).

Art. 6. Poszkodowany, który po otrzymaniu pomocy państwowej zwrócił się do urzędów publicznych o zasiłek na odbudowę w naturze, winien za ten zasiłek zapłacić z sum, udzielonych mu tytułem pomocy państwowej.

Art. 7. Pomoc państwowa na odbudowę i uruchomienie gospodarstw, po ustaleniu jej wysokości przez odnośne komisje (art. 12), udzielana będzie częściowo w formie bezzwrotnej zapomogi

pieniężnej, częścią w formie pożyczki tym poszkodowanym, którzy bez pomocy państwa nie są w stanie odbudować się lub nabyć przedmiotów, przewidzianych w art. 4 pod punktem b, c i d.

Art. 8. Bezzwrotna zapomoga pieniężna (art. 7) wogóle nie może przekraczać sumy dwudziestu tysięcy marek, a w granicach tej sumy z tytułu strat w ruchomościach domowych (art. 4 d.) dwóch tysięcy marek. Ponadto poszkodowani mogą otrzymać resztę pomocy państwowej tylko tytułem pożyczki.

Art. 9. Wysokość bezzwrotnej zapomogi w granicach art. 8 na odbudowę opierać się będzie na oszacowaniu zniszczonego mienia lub jego części w chwili zniszczenia z zamianą dawnej waluty na marki według kursu, jaki będzie w drodze ustawy ustalony przy uwzględnieniu spadku wartości waluty i podniesienia cen materiałów. Współczynnik spadku wartości waluty określi Ministerstwo Skarbu. Jeżeli suma zapomogi, tą drogą ustalona, będzie niższa od potrzebnej na faktyczną odbudowę to wyżka może być zaspokojona tylko zapomogą udzielonej poszkodowanemu pożyczki.

Art. 10. Pożyczka na odbudowę będzie bezprocentowa w ciągu pierwszych lat pięciu.

Art. 11. Zapomoga bezzwrotna lub pożyczka na odbudowę nie mogą być zajęte na zaspokojenie jakichkolwiek bądź pretensji prywatnych lub publicznych, przypadających od poszkodowanego, nie wyłączając hipotecznych.

Art. 12. Wysokość bezzwrotnej zapomogi określi komisja, składająca się:

- a) z naczelnika politycznej władzy powiatowej lub jego zastępcy, jako przewodniczącego,
- b) z przedstawiciela Ministerstwa, w którego zakres wchodzi odbudowa,
- c) z przedstawiciela Ministerstwa Skarbu.
- d) z dwóch przedstawicieli sejmiku powiatowego lub rady powiatowej,
- e) z przedstawiciela Głównego Urzędu Likwidacyjnego.

W miastach: Warszawie, Łodzi, Lwowie, Krakowie i Lublinie wchodzi w skład komisji zamiast osób, wymienionych w punkcie a. i d., prezydent miasta lub jego zastępca i dwóch przedstawicieli rady miejskiej.

Prowadzącym odbudowę zniszczonych gospodarstw może być przyznana zaliczka przed dokonaniem oszacowania szkód, na podstawie zgłoszonej deklaracji strat w Komisji szacunkowej.

Art. 13. Celem realizacji pożyczek na odbudowę, Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Głównym Urzędem Likwidacyjnym utworzy specjalny Zakład Kredytowy, którego zakres działalności określi statut, zatwierdzony w drodze ustawodawczej.

Statut ten zawierać będzie postanowienia szczegółowe co do wysokości, sposobu udzielania i warunków zabezpieczenia pożyczek na odbudowę.

Art. 14. Użycie zapomogi lub pożyczki na cel inny, niezgodny z jej przeznaczeniem, jak również niewykonanie odbudowy w określonym terminie bez dostatecznych powodów zwłoki pociąga za sobą obowiązek natychmiastowego zwrotu tak zapomogi, jak i pożyczki, oraz karane będzie w drodze zwykłego orzecznictwa sądowego aresztem do 1-go roku oraz grzywną do dwustu tysięcy marek.

Art. 15. Podania i pisma, wnoszone w spra-

wie pomocy państwowej na odbudowę, wolne są od stempla i opłat skarbowych.

Art. 16. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia w Dzienniku Praw Państwa.

Art. 17. Wykonanie niniejszej ustawy poleca się Ministerstwom: Skarbu, Robót Publicznych, Rolnictwa i Dóbr Państwowych, Przemysłu i Handlu i Spraw Wewnętrznych, w porozumieniu z Głównym Urzędem Likwidacyjnym.

Marszałek:

(—) Trąpczyński.

Prezydent Ministrów:

w/z.

(—) S. Wojciechowski.

Minister Skarbu:

(—) Karpiński.

Minister Robót Publicznych:

(—) Pruchnik.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państw:

(—) Janicki.

Minister Przemysłu i Handlu:

(—) Hącia.

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) S. Wojciechowski.

(Dz. Praw P. P. z d. 5 sierpnia 1919 r. Nr. 63).

349

U S T A W A

z dnia 2 sierpnia 1919 roku

o zabezpieczeniu sprzętu i zasiewów rolnych.

Art. 1. Winni jednostronnego naruszenia umów, zawartych między pracodawcami a pracownikami rolnymi w myśl ustawy z dnia 28 marca 1919 r. oraz zawartych w drodze dobrowolnego porozumienia stron, o ile naruszenie umowy dotyczy sprzętu ziemiopłodów lub zasiewów rolnych — podlegają w drodze administracyjnej karze aresztu od 30 dni do 6 miesięcy lub grzywny od 50 mk. do 50,000 mk.

Art. 2. Winni namawiania lub skłaniania do czynów, wymienionych w art. 1, ulegają w drodze administracyjnej karze aresztu do sześciu miesięcy.

Art. 3. Do ściągania i karania tych przekroczeń powołana jest władza powiatowa I instancji.

Art. 4. Od postanowienia karnego przysługuje prawo odwołania do bezpośrednio wyższej instancji w terminie 14-dniowym od dnia doręczenia postanowienia. Odwołanie to jednak nie wstrzymuje wykonania postanowienia.

Art. 5. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. 6. Ustawa niniejsza obowiązuje na przeciąg 3 miesięcy od daty jej ogłoszenia.

Art. 7. Wykonanie ustawy poleca się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

Marszałek Sejmu:

Trąpczyński

Prezydent Ministrów:

(—) I. J. Paderewski.

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) S. Wojciechowski.

(Dz. Praw P. P. z d. 12 sierpnia 1919 r. Nr. 64).

350

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego w sprawie zaprowadzenia nauki uzupełniającej w myśl dekretu o obowiązku szkolnym z dnia 7 lutego 1919 r. (Dz. Pr. Nr. 14), zatwierdzonego uchwałą Sejmu Ustawodawczego z dn. 22 lipca 1919 r. („Monitor Polski“ z d. 28 lipca 1919 r. Nr. 167).

Art. 1.

Przy szkołach powszechnych, w których nauka codzienna trwa krócej niż lat 7, młodzież jest obowiązana do uczęszczania na naukę uzupełniającą do końca tego roku szkolnego, w którym kończy 14 rok życia.

Art. 2.

Celem nauki uzupełniającej jest prócz utrwalenia i rozszerzenia wiadomości nabytych w czasie nauki codziennej, wyrobienie w młodzieży zamiłowania do czytelnictwa i chęci do dalszego kształcenia się.

Art. 3.

Program nauki uzupełniającej, prowadzonej przez nauczyciela, obejmuje: czytanie z objaśnieniem i opowiadaniem, pisanie i rachowanie wraz z nauką geometrii. Przy czytaniu uwzględnia się kolejno wszystkie gałęzie wiedzy, dostępnej młodzieży na tym stopniu dojrzałości umysłowej.

Nauczanie religii należy do duszpasterza. Może ono odbywać się w izbie szkolnej lub w kościele. Godziny, przeznaczone na naukę religii, nie wchodzi do liczby ogólnej godzin, przeznaczonych na naukę uzupełniającą.

Dla dziewcząt jest obowiązkowa nauka robót kobiecych, o ile jest udzielana w danej szkole. Dziewczęta uczą się robót kobiecych razem z dziewczętami, uczęszczającymi na naukę codzienną.

Art. 4.

Na naukę uzupełniającą wyznacza się cztery godziny tygodniowo. Inspektor szkolny okręgowy może wskutek uzasadnionej prośby nauczyciela zmniejszyć tę liczbę do dwu godzin tygodniowo.

Art. 5.

Godziny, przeznaczone na naukę uzupełniającą, mają być tak rozdzielone, aby młodzież jak najczęściej przychodziła do szkoły. W każdym razie nauczanie jednorazowe nie może trwać dłużej, niż przez dwie godziny.

Art. 6.

Pory dnia i tygodnia, w których ma odbywać się nauka uzupełniająca, wyznacza Inspektor szkolny okręgowy na podstawie wniosku nauczyciela przedłożonego po porozumieniu się z Opieką szkolną.

Art. 7.

Nauka uzupełniająca odbywa się przez cały rok szkolny.

Art. 8.

Z ukończenia obowiązkowej nauki uzupełniającej i wypełnienia obowiązku szkolnego wydaje kierownik szkoły poświadczenia.

Art. 9.

Artykuły: 40, 41 i 42 dekretu o obowiązku szkolnym, dotyczące się odpowiedzialności rodziców, względnie opiekunów dziecka za niedopełnienie obowiązku szkolnego, obowiązują i co do nauki uzupełniającej.

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego:

(—) Jan Łukaszewicz.

Warszawa, dnia 8 sierpnia 1919 r.

351

Rozporządzenie

o szyldach.

Poszczególni kupcy, rzemieślnicy i wogóle właściciele przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych bądź wcale nie wywieszają szyldów, bądź też czynią to w nienależyty sposób. Wobec tego i na zasadzie ustawy z dnia 9 lutego 1865 r. postanawiam i podaję do publicznej wiadomości co następuje:

1) Każdy właściciel jakiegokolwiek przedsiębiorstwa handlowego i przemysłowego, nie wyłączając rzemieślników, obowiązany jest wywiesić na stronie zewnętrznej zajmowanego przez siebie lokalu szyld z wymienieniem swego imienia, nazwiska oraz rodzaju przedsiębiorstwa (np. handel towarów korzennych, zakład fryzjerski, szewc, restauracja i t. p.

2) Szyldy mają być pisane literami wielkimi i wyraźnymi w sposób taki, aby napis łatwo wpaść w oczy, oraz bez błędów językowych i ortograficznych;

3) zabronione są szyldy pisane wyłączenie w obcym języku, lub tylko w żargonie;

4) jeżeli szyld nie odpowiada powyższym przepisom, w takim razie organy gminne względnie policja państwowa winny usunąć z tym skutkiem, że właściciel przedsiębiorstwa podlegnie karze tak, jak gdyby szyld wcale nie był wywieszony.

Łuków, dnia 22 sierpnia 1919 r.

Powiatowy Komisarz Rządowy

(—) Łopuski.

352

Rozporządzenie

Ministra Aprowizacji w sprawie wprowadzenia wolnego handlu ziemniakami.

Art. 1.

W myśl art. 1, 6, 7, 8 i 9 Ustawy z dnia 29 lipca 1919 r. o obrocie ziemiołodami w roku gospodarczym 1919/20, wprowadzony zostaje wolny handel i obrót ziemniakami.

Art. 2.

Wszelkie ograniczenia przewozowe, dotyczące ziemniaków, zostają zniesione.

Art. 3.

Wywóz ziemniaków poza granice Państwa, zarówno, jak wywóz ziemniaków do obszarów podległych Komisarzowi Generalnemu dla Ziemi Wschodnich jest wzbroniony. Zezwolenie na wy-

wóz ziemniaków poza granice Państwa może być w drodze wyjątku uzyskane Państwowej Komisji Wywozu i Przywozu Ministerstwa Przemysłu i Handlu w myśl przepisów zawartych w art. 7 Ustawy z dnia 29 lipca 1919 r. o obrocie ziemiopłodami w roku gospodarczym 1919/20. Zezwolenia wywozu do ziem podległych Komisarzowi Jeneralnemu dla Ziemi Wschodnich wydaje Ministerstwo Aprowizacji.

Art. 4.

Winni niestosowania się do przepisów niniejszego rozporządzenia ulegają w myśl art. 9 Ustawy z dnia 29 lipca 1919 r. o obrocie ziemiopłodami w roku gospodarczym 1919/20. karze aresztu od dni 14 do miesiący 6-tu, lub grzywnie od 100—100,000 marek, względnie od 150—15,000 koron. Ukaranie w myśl tego rozporządzenia nie przesądza ukarania za ten sam czyn, o ile on mieści w sobie znamiona czynu w innych ustawach karą surowszą zagrożonego. W razie usiłowania przewozu ziemniaków wbrew przepisom, zawartym w art. 3, winna być zarządzona konfiskata ziemniaków.

Art. 5.

Rozporządzenie niniejsze obowiązuje z chwilą ogłoszenia go w „Monitorze Polskim”.

Minister Aprowizacji:

(—) Antoni Minkiewicz.

Warszawa, dnia 12 sierpnia 1919 r.

353

Rozporządzenie

Ministra Aprowizacji i Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych w sprawie obrotu zbożem siewnym ozimem w roku 1919.

W myśl artykułu 1, 3, 8 i 9 Ustawy z dnia 29 lipca 1919 roku o obrocie ziemiopłodami w roku gospodarczym 1919/20 wydane zostaje następujące rozporządzenie:

Art. 1.

W celu dania rolnikom możliwości nabycia celnego zboża siewnego ozimego, zarejestrowanego przez Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych, gospodarstwa nasienne mają prawo sprzedaży bezpośrednio rolnikom zboża, uznanego przez Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych za zboże siewne.

Art. 2.

Gospodarstwa nasienne, które sprzedały w drodze legalnej zboże siewne, mają prawo nabycia zboża na potrzeby swego gospodarstwa od producentów lub instytucji do handlu zbożem uprawnionych, za każdorazowym upoważnieniem Szefa Władzy Politycznej pierwszej instancji (powiatowego Komisarza Rządowego lub Starosty).

Art. 3.

Gospodarstwa nasienne, zarejestrowane przez Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych, otrzymują od Ministerstwa Rolnictwa lub jego ekspozytur listy przewozowe (frachty), uprawniające do przewozu zakupionego u nich zboża siewnego kolejami lub drogą wodną.

Listy przewozowe winny zawierać zastrzeżenie, że odbiorca może odebrać zboże siewne

jedynie za okazaniem zaświadczenia administracji powiatu, do którego zboże zostało skierowane.

Art. 4.

Szef Władzy Politycznej pierwszej instancji może wydawać zezwolenia na nabycie drobnych ilości zboża na zasiew bezpośrednio u producentów w obrębie swego powiatu.

Art. 5.

Obrót zbożem siewnym ozimem dozwolony jest do dnia 1-go października 1919 roku.

Art. 6.

Do wydania rozporządzenia w sprawie obrotu zbożem siewnym na ziemiach b. zaboru pruskiego upoważniony jest Główny Urząd Żywnościowy przy Naczelnej Radzie Ludowej w Poznaniu.

Art. 7.

W razie, gdy ktokolwiek uzyskawszy zezwolenie na nabycie zboża siewnego, nabyte na zasadzie tego zezwolenia zużyje na inne cele, nie na oświe, podlega, w myśl art. 8 i 9 Ustawy z dnia 29 lipca 1919 o obrocie ziemiopłodami w roku gospodarczym 1919/20, w drodze administracyjnej karze aresztu od dni 14 do miesiący 6, oraz grzywnie od 100 do 100.000 marek, względnie od 150 do 150.000 koron.

Art. 8.

Rozporządzenie niniejsze obowiązuje od chwili ogłoszenia go w „Monitorze Polokim”.

Minister Aprowizacji:

(—) Antoni Minkiewicz.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:

w/z.

(—) Z. Chmielewski.

Warszawa, dnia 12 sierpnia 1919 r.

454

Obwieszczenie.

dotyczące Sądów Doraźnych.

Celem zwalczania bandytyzmu i innych przestępstw, szczególnie niebezpiecznych dla porządku publicznego, Rada Ministrów na mocy ustawy Sejmowej, z dnia 30 czerwca 1919 r. N° 55 Dz. Pr. postanowiła rozporządzeniem z dnia 1 sierpnia r. b. wprowadzić w okręgach Sądów Apelacyjnych Warszawskiego i Lubelskiego, na sześć miesięcy Sądy doraźne, które wymierzać będą kare śmierci lub ciężkiego więzienia, za wymienione niżej przestępstwa przewidziane w kodeksie karnym, tak głównym sprawcom, jak wszystkim współsprawcom przestępstwa.

Śmiercią przez rozstrzelanie będzie karany:

a) kto weźmie udział w zbiegowisku, które dopuściło się czynów gwałtownych w szczególności przeciwko sile zbrojnej, przeciwko urządzeniom wojskowym i rządowym, kolejom, telegrafom, telefonom, kasom rządowym lub innym albo uwolniło gwałtem więźniów, albo do gwałtów użyło materiałów lub przyrządów wybuchowych (art. 123);

b) kto takie zbiegowisko urządzi lub namówi do jego urządzięcia (art. 123);

c) kto popełni zabójstwo (art. 453—455);

d) kto uszkodzi tor, tabor lub znak ostrzegawczy kolejowy, w celu rozbicia pociągu, albo nawet bez takiego celu jeśli nastąpiło rozbicie (art. 558 cz. 3 i 4);

e) kto przez podpalenie, wybuch lub zatopienie uszkodzi cudzą własność (art. 562 i 563);

f) kto nabędzie lub przysposobi środki do uszkodzenia komunikacji kolejowej, albo do uszkodzenia przez podpalenie, wybuch lub zatopienie, domu modlitwy, pomieszczenia instytucji rządowej lub społecznej, kopalni, zamieszkanego budynku, statku lub jakiegokolwiek miejsca gdzieby znajdował się człowiek; lub kto weźmie udział w Zrzeszeniu mającym na celu takie przestępstwo (art. 564 ust. 1 i 3);

g) kto nocą w towarzystwie kilku osób, które zaopatrzyły się w broń lub inne narzędzie do napaści lub obrony, dopuści się kradzieży z miejsca zamieszkanego lub takiego w którym znajdował się człowiek, lub też kradzieży z włamaniem z ogrodzonego podwórza, budynku zamieszkanego (art. 584 ust. 1);

h) kto dopuści się kradzieży w bandzie (art. 584 ust. 2);

i) kto dopuści się zawodowego koniokrady z miejsca zamieszkanego lub takiego, w którym znajdował się człowiek, lub z ogrodzonego podwórza budynku zamieszkanego, przed upływem lat pięciu po odbyciu kary za także koniokrady, mając przy sobie broń lub narzędzie do napaści i obrony, tudzież kto dopuści się zawodowego koniokrady w sposób pod g) i h) określony (art. 584 i 585);

j) kto dopuści się rozboju (art. 589);

k) kto dopuści się wymuszenia, mając przy sobie broń lub inne narzędzie do napaści lub obrony, lub działając w bandzie (art. 590 cz. 2 ust. 3 i 4);

Usiłowanie powyższych przestępstw ulega tej samej karze jak dokonanie.

Ciężkiem więzieniem bezterminowem lub terminowem na czas nie krótszy od lat ośmiu będzie karany:

l) kto będzie wyrabiał, nabywał, zbywał lub przechowywał materiały lub przyrządy wybuchowe, wiedząc, że przeznaczone są dla dokonania zbrodni (art. 222);

ł) kto weźmie udział w bandzie utworzonej w celu uszkodzenia środków komunikacji kolejowej i wodnej, albo w celu kradzieży, rozboju lub wymuszeń (art. 279 cz. I ust. 2 i 3);

m) kto uszkodzi lub usiłuje uszkodzić telegraf lub telefon, służący do użytku rządowego lub publicznego, w sposób inny aniżeli pod e) wskazany (art. 556);

n) kto uszkodzi most, służący do użytku powszechnego w sposób inny aniżeli pod e) wskazany (art. 557);

o) kto uszkodzi tor, tabor lub znak ostrzegawczy kolejowy poza wypadkami pod d) wskazanymi (art. 558 cz. 1 ust. 1 i 3);

p) kto poza wypadkami pod i) wskazanymi, mając przy sobie broń lub inne narzędzie do napaści lub obrony, dopuści się lub usiłuje dopuścić się zawodowo koniokrady z miejsca zamieszkanego lub niezamieszkanego, w którym znajdował się człowiek, albo z ogrodzonego podwórza, budynku zamieszkanego (art. 585 cz. 1);

Od wyroków Sądów Doraźnych niema apelacji. Wyrok śmierci wykonany będzie w ciągu 24 godzin po ogłoszeniu.

Przestrzegam wszystkich przed popełnieniem powyższych przestępstw pod groźbą stawienia winnych przed Sąd Doraźny.

Warszawa, dnia 9 sierpnia 1919 r.

Komisarz Rządu.

355

Ogłoszenie

o przeniesieniu biura Komisarza Ziemskiego.

Biuro Komisarza Ziemskiego zostało przeniesione i mieści się przy ul. Kryńskiej Nr. 7 w domu p. L. Litkowskiego.

Łuków, dnia 20 sierpnia 1919 r. L. 888/III.

Powiatowy Komisarz Rządowy

w z.
(—) Panglisz.

356

Ogłoszenie

o sprzedaży zatrzymanej jałówki.

Dnia 2 czerwca o g. 8 wiecz. mieszkańiec m. Łukowa, Edward Szerard, zamieszkały przy Siedleckiej szosie Nr. 5, zameldował w biurze Policji, że 1 czerwca przy ul. Stodolnej, w koniarni zatrzymał błąkającą się jałówkę lat 2, czerwono-graniastą, wzrost średni, znaków szczególnych niema, jeżeli do dnia 30 sierpnia r. b. nie zgłosi się prawy właściciel, jałówka będzie sprzedana przez licytację w dniu 1 września r. b.

Łuków, dnia 4 lipca 1919 r. L. 842/III.

Powiatowy Komisarz Rządowy

w z.
(—) Panglisz.

357

Ogłoszenie

o skradzeniu patentów.

Patenty wydane przez Inspektorat Skarbowy w Łukowie na imię Jankla Hantkana w Wojcieszkowie:

- 1) na towary łokciowe,
 - 2) na towary dystrybucyjne
- zostały skradzione w Warszawie.

Łuków, dnia 18 sierpnia 1919 r. L. 863/III.

Powiatowy Komisarz Rządowy

w z.
(—) Panglisz.

358

Ogłoszenie

dotyczące poszukiwania Sury Suchodolskiej.

Inspektorat Skarbowy na powiat Łukowski niniejszym podaje do wiadomości Magistratów miast i zarządów gminnych pow. Łukowskiego, iż poszukuje miejsca zamieszkania Sury Suchodolskiej.

W razie odnalezienia miejsca pobytu wyżej wymienionej uprasza się o zawiadomienie Inspektorat Skarbowy.

P. o. Inspektora Skarbowego J. Gracki.

359

Ogłoszenie

dotyczące poszukiwania Jankla Rozenbauma.

Inspektorat Skarbowy na powiat Łukowski podaje do wiadomości Magistratów miast i zarządów gminnych pow. Łukowskiego, iż poszukuje miejsca zamieszkania Jankla Rozenbauma.

W razie odnalezienia miejsca pobytu wyżej wymienionego uprasza o zawiadomienie Inspektorat Skarbowy.

P. o. Inspektora Skarbowego J. Gracki.

360

Rozporządzenie

o przymusowej izolacji chorych na tyfus.

Na zasadzie rozporządzenia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 9/VIII. r. b. Nr. J. W. 1977/1, ze względu sanitarną natury ogólnej, a także ze względu na możliwość rozpowszechniania się tyfusu w stacjonowanych na miejscu oddziałach wojska, nieraz bardzo licznych i skupionych, zarządzam, aby w wypadkach zapadnięcia na tyfus żądanie lekarzy powiatowych cywilnych, czy też wojskowych izolacji przymusowej w szpitalu było bezwzględnie i bezwarunkowo wykonane.

Łuków, dnia 22 sierpnia 1919 r. L. 857/III.

Powiatowy Komisarz Rządowy
w z. (—) Panglisz.

361

Ogłoszenie

dotyczące licytacji u Zakalika w Kocku.

Niniejszym podaje do ogólnej wiadomości, że w środę, dn. 3-go września r. b. o godzinie 10-ej rano w młynie Sruła Zakalika w Kocku

sprzedawane będzie z licytacji wewnętrzne urządzenie tego młyna, a mianowicie.

1 motor parowy o sile 50 koni,
4 cylindry,
4 kamienie razowe,
2 " żubrowe,
4 pary walc,
1 kamień do perlaku,
1 trejer,
1 jagielnik,
1 waga dziesiętna,
1 pas skórzany 23 łokcie długi, 6 cali szeroki
1 " " 17 " " 4 " "
1 " " 15 " " 3 " "
1 " " 10 " " 3 " "
1 " " 24 " " 4 " "
1 " " 8 " " 3 " "
1 " " 12 " " 3 " "
1 " " 9 " " 3 " "
1 " parciany 9 " " 3 " "
12 mniejsze pasy skórzane.

Łuków, dnia 22 sierpnia 1919 r. L. 343/5/L.

Powiatowy Komisarz Rządowy
w z.
(—) Panglisz.

362

OGŁOSZENIE

o zagubieniu lub ukradzeniu paszportów w pow. Łukowskim.

N ^o paszportu	WŁAŚCICIEL	Miejsce zamieszkania	Wystawiony przez: w dniu:
Niewiad.	Boksman Hana-Frajdla	Łuków	b. okupac. w Łukowie 1916 r.
"	Dziwulecki Szmul-Dawid	"	" " 1916 r.
"	Fogiel Marja	"	" w Łodzi
"	Izdebski Franciszek	"	b. okupac. Łuków 1916 r.
"	Klarfeld Herszko	"	" Warszawa 1916 r.
340207/1	Kur Herszko	"	" Łuków 1916 r.
340905/1	Nurzyński Ludwik	"	" " 1/VII 1916 r.
Niewiad.	Rozenblum Sura	"	" " 1916 r.
41	Naturman Józef	Świderki, gm. Łuków	wójta gm. Łuków 18/III 1919 r.
Niewiad.	Świderski Stefan	Łuków	b. okupac. Łuków 1916 r.
"	Szpilfogiel Moszko	"	" " 1916 r.
"	Sokołów Jankiel	"	Magistrat " w lut. 1919 r.
"	Szlandak Kazimiera	Łapiguz	b. okup. w Rykach 1916 r.
"	Pyc Apolinary	Grzędówka	" Warszawa 1916 r.
"	Wróbel Moszko	Łuków	" Łuków 1916 r.
"	Wiśniewska Karolina	"	" " 1916 r.
"	Wójcicki Antoni	"	" " 1917 r.
"	Zalsztajn Liber	"	" " 1916 r.
"	Bronsztejn Moszko	Grochówka, gm. Jakusze	" "
"	Małaszkiwicz Teofil	Leszczanka	Komendanta w Międzyrzeczu
"	Tugieneler Lejzor	Tęczki	b. okupac. Łuków
"	Niewiadomski Stefan	Tuchowicz	" " 1916 r.
"	Słomczyńska Helena	Łuków	" " 1916 r.
"	Pulik Władysława	"	" "

Paszporty niniejszym unieważnia się. Ostrzega się przed nadużyciem. Odnośne wiadomości należy skierować do Urzędu Powiatowego.

Łuków, d. 25 sierpnia 1919 r.

Powiatowy Komisarz Rządowy
w z. (—) Panglisz.

Tłoczono w drukarni Urzędu Powiatowego w Łukowie.